

[Korsgaard.]

alle Amtsudgifterne. Ikke desto mindre møder man her frem med et Forslag, fremkaldt af en særlig Situation, men som ikke i mindste Maade tager Sigte paa at lette disse Skatter. At dette skulde være Særlighed, at dette skulde være at bøde paa de Vanskeligheder, der ligger for, er mig ganske uforstaaeligt.

Den højtærede Minister vilde mene, at jeg havde kaldt paa Landstinget som den, der skulde give Landets Finanslov. Aa nej, det er i Handlingen den højtærede Minister, som kalder paa Landstinget derved, at han i en efter min Opfattelse utilbørlig Grad foreslaar reel Lovgivning paa Finansloven. Man har gjort det før, ogsaa hvor det drejede sig om mindre Beløb, og man har set Resultatet, det nemlig, at Landstinget har hævdet sin forfatningsmæssige Ret og skudt saadanne Bevillinger ud. Og hvad der er kommet ud af det, er, at Folketinget fornuftigvis har maatte bøje sig for Landstinget.

Det er i Virkeligheden saaledes, at naar Folketinget kommer til dette, er det næsten altid den siddende Regerings Skyld, idet den jo meget vel kunde vide, at dette og hint ligger i hvert Fald saa nær paa Grænsen af, hvad der maa kaldes Lovgivning, saa det indlader vi os ikke paa at ville ordne ved en særlig Bemærkning, det ordner vi ved almindelig Lov. Men der skal jo en vis Tid til for at lære noget, Finansministeren har en Gang set Finansloven vandre tilbage, og det kan være, at der skal nogle Gange til, før Finansministeren lærer at holde en passende ren Linie paa dette Omraade.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet stillede det Spørgsmaal, hvorfor jeg kan gaa med til at bevilge de 10 Mill. Kr. til Eksportkreditter og ikke 10 Mill. Kr. til Kommunerne. Det synes mig et noget mærkeligt Spørgsmaal, alene af den Grund, at jeg jo allerede i Dag har udtalt, at i og for sig havde jeg ogsaa helst ønsket, at Forslaget om Bevillingen til Eksportkreditter var kommet paa et særligt Lovforslag. Men dér er der jo ikke i den Grad Principper i dette Forslag, som der er ved de 10 Mill. Kr. til Kommunerne. At ville kæde disse to Ting sammen synes mig derfor ganske uberetiget.

Jeg maa altsaa vedblivende anbefale at stemme imod Forslaget, ganske særlig ud fra den Betragtning, at Forslag af den Art, for at man dog kan gøre sig Haab om, at Pengene bliver fordelt paa nogenlunde rimelig Maade, maa behandles som særlige Lovforslag.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Idet jeg takker det højtærede Finansudvalg for dets velvillige Behandling af Indenrigsministeriets Budget, vil jeg gerne knytte et Par Bemærkninger til den Debat, der har fundet Sted angaaende Ændringsforslag Nr. 134.

Det er af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og nu ogsaa af det ærede Medlem Hr. Korsgaard hævdet, at denne Bevilling paa 10 Mill. Kr. kan man ikke gaa med til, medmindre den gives paa en særlig Lov. Jeg har nu lagt Mærke til op igennem Aarene, at dette Spørgsmaal, hvorvidt man skal kunne bevilge Penge til det ene eller det andet Formaal paa Finansloven, eller der skal kræves særlig Lov, i Virkeligheden altid er behandlet af de nuværende Oppositionspartier efter, hvad jeg vil kalde Sindelaget overfor det reelle Indhold i det paagældende Forslag, og somme Tider anvender man saa det formelle Spørgsmaal til at camouflere den egentlige Stilling.

I den Tid, jeg har siddet i Finansudvalget, har jeg været med til Bevillinger af Penge paa Finansloven og Bevillinger af Penge med Finansudvalgets Tilslutning, som formelt set kunde siges at være ganske anderledes betænkelige. Jeg erindrer, hvorledes den tidligere højtærede Indenrigsminister, der sidder og smiler her foran, i 1928, var det vist, kom til Finansudvalget og anmodede om Tilladelse til at anvende 1 Mill. Kr. som ekstraordinært Statstilskud til Udgifter, der afholdtes af Hovedstadskommunerne og Købstæderne til Afhjælpning af Arbejdsløsheden, fordelt efter Indenrigsministeriets Arbejdsudvalgs Skøn. Den højtærede daværende Indenrigsminister fik øjeblikkelig Tilslutning fra alle Sider, og der blev udbetalt ½ Mill. Kr. Dette Beløb opførtes paa Tillægsbevillingen for 1929—30, men først efter at Finansudvalget, forinden Tillægsbevillingsloven overhovedet havde været til Behandling her i Rigsdagen, havde givet Tilladelse til Pengenes Udbetaling. Vi ser her et direkte ekstraordinært Tilskud til Kommunerne endogsaa udbetalt, forinden Rigsdagen overhovedet fik noget som helst at vide derom, udover hvad der skete gennem Finansudvalgets egen Magtfuldkommenhed, og jeg maa sige, at jeg tror, Oppositionspartierne i Finansudvalget har betydelig sikrere Kendskab til, hvorledes de Fordelingsregler, der er foreslaet med Hensyn til de 10 Mill. Kr., vil virke, end man havde, da man i sin Tid i Finansudvalget gav Tilslutning til disse Fordelingsregler, som man i Virkeligheden intet vidste om paa Forhaand.